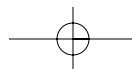
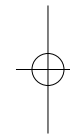
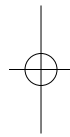
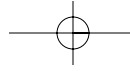

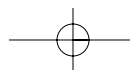
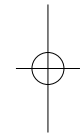
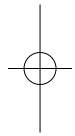
Cseh István
A mélysegből kiáltok hozzád

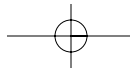

CSEH ISTVÁN

A mélységből kiáltok hozzád

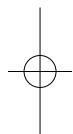

Első fejezet

Anyám méhétől fogva szeretted

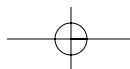
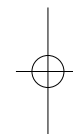
Szerzői kiadás

Nyomdai előkészítés: Nagy-D. Bt.
Nyomta és kötötte a Pénzes Nyomda Kft., Győr

ISBN 978 963 06 4621 5

*Uram, te megvizsgáltál és ismeresz engem,
tudod, ha leülök és ha fölkelek.
Messziről ismered gondolataimat,
szemmel tartod akár járok-kelek, akár pihenek.
Előre ismered minden utamat.
Még nyelvemen sincs a szó, és
te már érted egészen, Uram.
Minden oldalról körülveszel engem,
és fölöttem tartod kezedet.
Oly nagy, oly csodálatos nekem ez a tudás:
ésszel föl sem érhetem! Hová mehetnék lelked elől,
hová bújhatnék színed elől?
Ha fölmennék az ég magasába, te ott vagy,
ha alászálnék az alvilágba, jelen vagy.
Ha felölténém a hajnal szárnyát,*

s a tenger szélső határára szöknék,
ott is a te kezéd vezetne,
és jobbold tartana engem. Mondhatnám:
„Borítson be a sötétség, s váljon éjszakává köröttem a fény”,
de neked nem sötét a sötétség,
s az éj mint a nappal, oly világos előttem.
Fény és sötétség közt neked nincs különbség.
Hiszen te formáltad bensőm,
s anyám méhében te szőtted a testem.
Dicsőítlek téged, mert olyan csodálatosan alkottál,
és tudom jól, milyen csodálatos minden műved!
Létem nem volt titokban előttem,
amikor a föld ölén rejtve formálódtam.
Még alakot sem nyertek tagjaim és szemed
már látott engem.
Könyvedben már minden fel volt jegyezve rólam:
napjaim már eltervezted,
mielőtt egy is eltelt volna belőlük.
Milyen tiszteletreméltók előttem gondolataid, Istenem,
milyen hatalmas a számuk!
Megszámlálnám őket, de számosabbak
a homokszemeknél,
s ha végükre is érnék, még mindig csak nálad tartanék.

(Zsolt 139,1-18)

CSEH ISTVÁN vagyok. 1972. november 2-án születtem Makón. Ötéves koromig nem emlékezek semmire, csak egy-két képre, hogy sokat voltam anyám szüleinél. Ekkor meghalt nagyapám, akihez nagyon ragaszkodtam, mert sokszor sétált és foglalkozott velem. Teljesen megértettem, hogy meghalt és nincs többé. Olyan súlyos trauma ért, hogy egész nap sírtam. Kérdeztem anyámat: „Te ugye nem fogsz meghalni?” Azt mondta, hogy ő is meg fog halni, akkor még jobban sírtam, de ő meg se próbált vigasztalni, mert nem volt vallásos. Inkább hagyta, hogy sírjak. Szörnyű volt ez az érzés. A halál gondolata egyre erősebb lett bennem. Lázadni kezdtem: „Hogy lehet ilyen igazságtalanság, hogy az én nagyapám meghal, mindenki más pedig él?”

Már ötévesen elkezdtem elmélkedni az életről és a halálról. Következtetésre persze még nem tudtam gondolni, de nem tudtam megérteni, miért halunk meg. Egész nap a halálra gondoltam. Később, amikor nagyobb lettem, már kezdtem megérteni, mert nagyanyám vallásos volt és mesélt a mennyországról meg Jézusról, aki feltámadt a halálból. Szerencsére, anyám mindig a nagyanyámhoz vitt, ha nem tudott fog-

lalkozni velem, mert ő kommunista volt és éjfélig pártgyűlésen volt. Gondolom, ezért nem beszélt soha Jézusról. Apám pedig református volt, ő meg egyáltalán nem beszélt hozzám.

Tízéves koromban megszületett az öcsém. Mivel addig magányos voltam, nagyon megszerettem. Engem ugyanis nem nagyon engedtek az utcára játszani. Mindig a szobában kellett lennem és tévét nézmem. De legtöbbször csak elmélkedtem. A sok tévézéstől elég sok mindent megértettem már gyerekként, hogy mi az élet, hogy kell csinálni. Sajnos, akkoriban csak kommunista szemlélet volt és butaságokkal eltorzították az embereket. Már korán a pénz meg az anyagiasság foglalkoztatott, mert a mesékben mindig szegény embert mutattak, aki elvette a dúsgazdag királylányt, és boldogan éltek és mulattak. Sajnos, egyre inkább a világias dolgok kezdtek érdekelni: hogyan lehetek gazdag és boldog.

Közben öcsém is növekedett, és rájöttem arra, hogy jó fizikai és szellemi képességei vannak. Jó tanuló és jó sportoló lett. Nagyon szerettem és csak vele foglalkoztam annak reményében, hogy egyszer híres ember lesz belőle, mert

az én képességeim csak átlagos, közepes teljesítményemre voltak elegendek. Minden nap edzéseket csináltunk, és segítettem neki az iskolai tanulásban, mivel tíz évvel idősebb vagyok nála. Öcsém egyik elismerést hozta haza a másik után egyszer sportban, máskor tanulásban.

Én 14 éves koromtól elkerültem otthonról a szentesi kollégiumba. És egyszerre szabadnak éreztem magam... Teljesen eltávolodtam nagyanyám hitétől....

Második fejezet

A süllyedés

*Mindaz pedig, aki hallgatja ezeket a szavaimat,
de nem cselekszi meg azokat,
hasonlít majd a balga emberhez,
aki a házát homokra építette.
Szakadt a zápor, jöttek a folyamok,
fújtak a szelek és nekizúdultak a háznak.
Az összedőlt, és nagy lett a romlása.*

(Mt 7,26-27)

Sajnos, az új életem szabadságával nem tudtam mit kezdeni és barátaim hatására könnyű, léha életet éltem, ami a szórakozásról szólt. Barátaim hívtak a diszkóba, ott elkezdődött a züllés, sört ittam és cigarettáztam. Csak szórakozásból állt az életem. Egyik buli a másik után jött. Anyám nagyon szeretett, és sok pénzt adott, én pedig mind elszórakoztam. Bele se gondoltam, milyen bűnös életet élek. Azt hittem, hogy nagyon jó vagyok, mert sok barátom van. És a berúgások boldoggá tettek, csak másnap volt szörnyű a fejfájás meg a hányinger.

Épphogy le tudtam érettségizni, olyan gyenge tanuló voltam. Érettségi előtt elhagyott a barátnőm, akivel kilenc hónapja jártam, de semmi komoly dolog nem történt köztünk, csak szórakozni jártunk együtt. Ekkor nagyon összetörtem, mert végül is szerettem azt a lányt. Sokat sírtam, és anyám, hogy megvigasztaljon, hozott egy könyvet. Az volt a címe: *Agykontroll*. Hát elolvastam, mert azt írta, hogy sikeres és boldog lehetek. Nagy lendülettel kezdtem a könyv útmutatása alapján gyakorolni. Gyanútlanul hittem benne, mert nem tudtam, mert nem mondta senki, hogy az ördög bibliáját olvasgatom. Én

semmi hatását nem találtam, pedig mindent beleadtam. Az ördög pedig szellemi köteléket vont körém. És elkezdett megszállni, fogva tartani. Persze én ezt akkor még nem tudtam.

Egy idő után az ördög újabb könyvet küldött, melyet szintén anyám vásárolt meg, pusztán jó szándékból. Ez a könyv híres emberek horoszkópjával foglalkozott, és ez is tetszett. Ettől kezdve olvastam a horoszkópot minden létező helyen. Az ördög még jobban magához láncolt. Ezek a szellemi kötelékek elérték azt, hogy most már minden ezoterikus, New Age-es könyv érdekelt: tenyérjósítás, auralátás, inga tudománya.

Ahogy befejeztem az iskolát, elmentem egy porcelángyárba három műszakos munkára. Amikor dolgozni kezdtem, nehéz és fárasztó volt, de megismertem egy cigány embert, aki segített egy szál cigiért. Nekem kapóra jött, hogy segít, ezért otthonról hoztam neki ennivalót, mert minden pénzét elmulatta a kocsmában a játékgépnél. „Hálából” megtanított jósolni, mert én is jót tettem övele. Hát én megörültem, hogy most már jósolni is tudok. Ezentúl jósoltam magamnak meg a barátaimnak. Az ördög szép lassan, fokozatosan munkálkodott

bennem, és én gyanútlanul, semmit sem vettem észre belőle. Soha senki nem hívta fel figyelmeztetést akkoriban ezekre a csapdákra és a következményeire. Látszólag ártalmatlan játék, közben élet-halál harc. Akkor még nem tudtam, hogy mit tanít a Biblia az ilyen okkult dolgokról: „*Ha majd bemegy arra a földre, amelyet az Úr, a te Istened ad neked, vigyázz, ne akard utánézni azoknak a nemzeteknek az utálatosságait. Ne akadjon közötted, aki fiát vagy lányát átviszi a tűzön, hogy megtisztítsa, vagy aki jóstól tudakozódik, aki álmokat s jeleket magyaráz, ne legyen varázsló, se bűbájos, se aki ördögösöktől vagy jóstól kér tanácsot, se aki halottaktól kérdez igazságot. Mindezt ugyanis utálja az Úr, s az effajta vétkekért törli el azokat a nemzeteket utadból. Légy tökéletesen és fogatkozás nélkül az Úrral, a te Isteneddel. Azok a nemzetek, amelyek földjét majd elfoglalod, varázslókra és jósokra hallgatnak: téged azonban másképp teremtett az Úr, a te Istened.*” (MTörv 18,9-14)

Saját fizetésem lett és még jobban szórakoztam, munka után kocsmába jártam, mint a többi dolgozó. Jól kerestem, és egyik barátnő a másik után jött, már az egész életem szórakozásból

állt. Isten persze lehet, hogy szólt, de engem csak a világi örömök érdekelték.

Megkaptam a katonai behívót. Be is vonultam Szegedre, és nagyon tetszett a katonaruha. Most már igazi férfinak éreztem magam. Jól állt rajtam a ruha, le se akartam vetni, amikor egy hónap múlva hazaengedtek. Otthon anyám mondja, hogy estére évfordulás mise lesz nagyapámért, eljönnek-e vele. Hát én egyből azt válaszoltam, hogy szó se lehet róla, ilyen hülyeség engem nem érdekel. Inkább megyek szórazkozni, hogy mindenki lássa, milyen szép vagyok katonaruhában. De ahogy a szobámban üldögéltem szokásom szerint, egyszer csak az jutott eszembe, hogy a templomban biztos sokan vannak és mindenki láthat engem. Láthatják majd, milyen jól nézek ki! Pedig valójában beképzelt, büszke és gőgös voltam. Magamat mindenkinél többre tartottam. De arra gondoltam, hogy mindenki csodálni fog, ha látják, milyen jól nézek ki. Elmentünk a misére, és büszkén beültem a padba.

Ám ekkor jött a meglepetés. Aznap a tékozló fiú története volt az evangélium. Ahogy hallgattam, egyre csak az volt az érzésem, hogy ez

nekem szól. A büszkeség és a beképzeltség lassan eltűnt belőlem, és csak a szégyen maradt. Olyan érzésem volt, mintha felolvasták volna az életemet. Rádöbentem a bűneimre. Olyan érzések törtek rám, mint még soha. Isten nagyon kemény leckét adott. Olyan érzés volt, mint amikor a bokszolót kiütik, és nem tud magáról. Csak néztem magam elé. Alig akartam elhinni, hogy az életem benne van a Bibliában. Amikor vége lett a misének, kimentünk a templomból, és egy hívő odajött hozzám és elkezdett dicsérni, hogy itt még soha nem volt katona, és milyen jó lehetek én. Ez már tényleg olyan erővel ütött ki, hogy csak magam elé tudtam bámulni. Tudtam, hogy bűnös vagyok.

Visszamentem a laktanyába, de egész úton kábultan, elmerengve töprengtem. Nem tudtam mit kezdeni ezzel az érzéssel. Lefeküdtem és elaludtam. Ám ekkor kezdődött egy még nagyobb meglepetés. Álmomban kettes sorban álltunk, mint amikor a köztársasági elnök elhalad a katonai díszszemlén. Ott álltam a sorban és sírtam összetett kézzel. Olyan nagy boldogságot éreztem, amit még soha. Egyszer csak jött Jézus és mindenki térdre rogyott, aki mellett

elhaladt. Mindenki sírt. Odaért elém, és én is térdre rogytam. Csak a lába fejét láttam és a köpenyét, amikor elment előttem. Ekkor felébredtem. Le voltam izzadva és egy kicsit remegtem. Olyan élethű volt, mint a valóság. Arra gondoltam: „Lehet, hogy megőrültem, nem értem, mi történik velem.” Később próbáltam elfelejteni, de mindig eszembe jutott az az éjszaka.

Harmadik fejezet

A keresés csapdái

*Cserélt-e valamelyik nemzet isteneket?
Pedig azok nem is istenek!
Népem mégis fölcserélte Dicsőségét
azzal, ami nem használ.
Mert két gonoszságot művelt népem:
engem elhagytak, az élő víz forrását,
hogy ciszternákat ássanak maguknak,
repedező ciszternákat,
melyek nem tartják meg a vizet.*

(Jer 2,11.13)

Leszerelésem után egy napon öcsémhez fordultam és azt mondtam neki, hogy szeretnék a válásról többet tudni, mert elkezdett érdekelni. Azt válaszolta, hogy holnap megy könyvesboltba és jöjjen el velem. Másnap elmentünk és keresgélni kezdtem a könyvek között. Hát katolikus könyv nem volt. De volt sok más. Egy jogkönyv akadt a kezembe. Gondolom, sejtitek, hogy az ördög akart eltéríteni, és sikerült neki. Beolvastam a könyvet és megtetszett. Csupa olyasmit írtak benne, amire úgy éreztem, szükségem volt. Ezeket inkább nem részletezem, nehogy más is kedvet kapjon hozzá. Rögtön beiratkoztam egy jogklubba. Pár hét múlva öcsém hozott egy Buddha könyvet. A munkahelyen pedig kaptam egy Sai Baba könyvet. Az ördög megint jól átvert. Újabb szellemi kötelekkel kötözött meg, amiből persze én semmit se vettem észre.

Két éven keresztül szorgalmasan gyakoroltam a különböző meditációs technikákat és egyre mélyebben belebonyolódtam a hamis vallásokba. De ekkor úgy éreztem, hogy semmi eredménye nincs. Így hát elhatároztam, hogy biztos, ami biztos szombat este a katolikus templomba

is járni fogok. Ez pont olyan, mint amikor valaki bemegy a patikába, minden gyógyszert megvásárol és ettől még súlyosabb beteg lesz. Én persze azt hittem, hogy jó úton járok. Igen ám, de elkezdtek jönni a csapások: veszekedés otthon, munkahelyi ellenségeskedés, rossz hangulat, hajnalig tartó szórakozás. Ezeknek az lett a következménye, hogy egyik munkahelyet a másik után veszítettem el és egyre lejjebb csúsztam 30 éves koromra. Én meg értetlenkedve gondolkodtam azon, hogy mindent megteszek Istenért, és mégis napról napra rosszabb a helyzetem: hiába a templomba járás, hiába a meditáció, hiába a jóga. Egymás után csak a csapások érnek. Erre öcsém azt mondta, hogy az interneten rátalált a Krisna-völgyre, menjünk oda: lehet, hogy ott az igazság. Elmentünk, és ez is nagyon megtetszett. Most már több vallás szerint imádkoztunk. Arra gondoltunk öcsémmel, hogy most már biztosan sikeresek és boldogok leszünk.

Hát persze még nagyobb csapások értek bennünket. Már nem volt pénzem semmire, mert munkanélküli lettem, és segélyből kellett élnem. Bejártam több várost, de senki nem adott munkát. Nem bírtam tovább, kiborultam és

minden nap sírtam. Nem értettem, hogy Isten miért nem segít: amióta az összes vallással foglalkozok, teljesen ellehetetlenültem és magányos lettem. Legszívesebben véget vetettem volna az életemnek. Teljesen magamba zuhantam.

Ekkor elhatároztam, hogy bemegyek az önkormányzathoz, és munkát kérek tőlük. Hihetetlen, de egyből felvettek. Megnyugodtam, hogy újra rendbe jön az életem. Pár hónap munka után azon kezdtem el gondolkodni, hogy mit tehetnék az emberekért, és én is polgármester akartam lenni. Hát sajnos ez egy súlyos rögeszmévé vált. És a gonosz lélek lecsapott rám, mert látta, hogy csak a katolikus vallással szeretnék a továbbiakban foglalkozni. Lassan-lassan minden korábban összeszedett okkult, szellemi kötelék elkezdte éreztetni hatását: rögeszmék, elmém megbomlása.

Negyedik fejezet

A pokol fenekén

*Körülvettek a halál hullámai,
megrémítettek a gonoszság örvényei,
körülfogtak az alvilág kötelei,
hatalmukba kerítettek a halál tőrei.*

(Zsolt 18,5-6)

Eleinte észre sem vettem, hogy nagyon nagy baj van. Egyik beteges gondolat jött a másik után. Üldözési mániám lett. Ez nagyon szörnyű érzés. Olyan mintha mindenki tönkre akarna tenni. Persze ezek csak képzelődések voltak. Néztam a tévét, és úgy éreztem, rólam beszélnek. Olyan súlyos rögeszmés kísértések leptek el, hogy már normális gondolataim nem is voltak.

Észrevétlenül teljesen megbolondultam. A gondolataim kezdtek irányítani engem és már nem volt szabad az akaratom. Amikor anyám észrevette, hogy valami nincs rendben, mondta, hogy menjünk el az orvoshoz. A doktornak csak annyit mondtam, hogy úgy érzem, elrabolták a tudatomat. Erre ő beutalt a pszichiátriára. A kórházban nem tudtam, hol vagyok és mit akarnak tőlem. Amikor az orvos le akart vetkőztetni, hogy megvizsgáljon, elkezdtem őrjöngeni, mert azt hittem, hogy meg akarnak erőszakolni. Teljesen bolond voltam és semmit se értettem, hogy mi történik velem. Jött egy szép ápolónő és be akart oltani. Ekkor megnyugodtam, hogy nem fognak bántani. Az injekció után beraktak egy ágyba, amit rám zártak. Nem értettem, hogy mi történik velem, hogy miért zárnak be.

Anyám próbált pénzt adni az orvosnak, hogy engedjen ki, de ő azt közölte, hogy skizofrén elmebeteg lettem és túl későn hoztak be. Utólag tudtam meg, hogy ebből a betegségből nem lehet meggyógyulni.

A rácsos ágyban elkezdtem azon gondolkodni, hogy minden elveszett, semmim se maradt. Eszembe jutott a bibliai idézet: „Uram, a mélységből kiáltok hozzád.” (Zsolt 130,1) Nem voltam kétségbe esve, mert nem tudtam felfogni, hogy mi történik velem és elaludtam. Pár nap múlva bejött egy katolikus pap és misét tartott. Ekkor valamennyire kitisztult a tudatom, és megértettem mindent. Rám tört a sírás, mert felfogtam, mi történik velem. Ott kellett maradnom meghatározatlan időre a pszichiátrián.

Ebben az időben a testvérem a Szegedi Katolikus Egyetemi Lelkészségen közösséget talált magának. Bejött hozzám is, imádkoztunk a gyógyulásomért. Egy hónap múlva kiengedtek. Tele voltam pumpálva gyógyszerekkel, ami szörnyű érzés volt. Teljesen kábult voltam. Anyám pusztán jóindulatból elvitt egy természetgyógyászhoz. Én gyanútlanul mentem is. Nem tudtam, hogy az ördög püspökének a karjaiba me-

gyek. Azzal a tanáccsal látott el, hogy nincs nagy bajom, csak kimerült vagyok, nem kell szednem a gyógyszert. Több alkalommal voltunk nála. Volt, amikor energiát is adott, máskor nem. Azt ígérte, hogy hamarosan jól fogom érezni magam, de a háttérben a gonosz lélek újra megköztözött. Nem szedtem a gyógyszert és tényleg jobban lettem. Az ördög meggyógyított és visszafogadott. Most már kezdtem jól érezni magam és eldöntöttem, hogy újra iskolába járok, hogy munkám legyen, és új életet kezdjek. Beratkoztam egy munkavállalói tanfolyamra.

Ötödik fejezet

A szabadulás útjára lépve

*Nekem jöttek, ütlegeltek, már-már elestem,
de az Úr felkarolt és megsegített.
Az Úr erősségem és dicsőségem,
ő lett az én szabadítóm.
Örömujjongástól és énektől
hangosak az igazak sátrai.
Az Úr jobbjára tett nagy dolgokat,
az Úr jobbjára emelt föl engem,
az Úr jobbjára művelt csodákat!
Nem halok meg, hanem élek,
hogy hirdessem az Úr nagy tetteit.
Megfenyített az Úr és megpróbált,
de nem adott halálra engem.*

(Zsolt 118,13-18)

Egy napon, amikor hazajöttem a tanfolyamról, Peti öcsém vidáman fogadott. Elmesélte, hogy tudomására jutott egy új mozgalom a katolikus Egyházban. Megismerte a karizmatikus megújulást, ahol megtudta, hogy tévúton jártunk, mert minden vallási dolog, ami nem katolikus (például a jóga, Krisna-völgy, buddhista meditációk, keleti guruk tanításai, agykontroll, horoszkóp), az nagy bűn. Ezek a dolgok nem Istentől vannak és nem szabad kipróbálni őket. Öcsém kitakarított minden vallási szemetet a lakásból. A több tízezer forint összértékű New Age-es könyveket, folyóiratokat, kazettákat elégette vagy a kukába dobta.

Kíváncsian vártam, hogy mi is az a karizmatikus megújulás. Erre ő elmondta, hogy különböző lelkigyakorlatok alatt meg lehet gyógyulni betegségekből. Van dicsőítés, közbenjárás, próféta. Hát ez rögtön megtetszett és reménykedni kezdtem, hogy meggyógyulhatok az elmebetegségből. Nyáron el is mentünk az első lelkigyakorlatunkra. Úgy hívták, hogy Fülöp kurzus. Három napig tartott és éreztem a gyógyulást. Sokat sírtam, mert rádöbentem a bűneimre. Közbenjárásnál éreztem, hogy végigfut valami a testemen.

Ketten rám tették a kezüket és imádkoztak értem. Újra boldognak éreztem magam, amit semmilyen korábbi boldogsággal nem lehet összehasonlítani. A kurzusról részleteket nem közölhetek, de mindenkinek ajánlom, aki lelkileg gyógyulni akar. Pár hónapig olyan boldog voltam, mint még soha. Elkezdtem rendszeresen imádkozni, közösségbe járni, meg a templomba. De a gonosz léleknek ez nem tetszett, és mivel még mindig megkötözve tartott, egyik éjjel újra visszarántott a depresszió és lelki sötétség mélyére. Hajnalban felébredtem és rögeszmés kísértések törtek rám. Konkrétan az, hogy terroristának képzeltem magam, meg földönkívülinek. És azt is gondoltam, hogy a tévéből figyelnek engem. Elkezdtem a tévéhez beszélni. Újra teljesen megőrültem. Anyám mentőt hívott és bevitetett a pszichiátriára.

Minden kezdődött előlről: súlyos, kemény gyógyszeres kezelés. Azt se tudtam, fiú vagyok-e vagy lány. Pár hét múlva valahogy észhez tértem. Elkezdtem beszélgetni a betegekkel. Az egyik társam albérletet keresett. Megbeszéltük, hogy odaköltözik hozzám, így most már egy kis bevétel is lett. Ez a barátom rokkantnyugdí-

jas volt és azt tanácsolta, hogy én is igényeljem az ellátást, mert olyan állapotban vagyok, hogy nem dolgozhatok. Én tiltakoztam, mert benzinkutas akartam lenni. De egy idő után beláttam, hogy gyenge és fáradt vagyok. Imádkoztam Pio atyához, hogy legalább 50%-os juttatást kapjak, és majd mellette dolgozok. Meglepetésemre az orvosi bizottság 67%-os rokkantnak nyilvánított. Így annyi lett a jövedelmem, hogy dolgozni se kellett, de nem is lehetett.

Testvérem javasolta, hogy most már minden erőmmel kezdjek templomba járni és a karizmatikus megújulás lelkigyakorlataira. Én beleegyeztem, mert meg akartam gyógyulni. És elkezdődött egy kemény munka: meggyógyulni a gyógyíthatatlan, skizofrén elmebajból. Lelkigyakorlatról lelkigyakorlatra jártam. Többek között: Mária Magdolna kurzus, még egy Fülöp kurzus, nyári táborozások öcsém pap barátjával, Hegyháti Tibi atyával, aki a karizmatikus megújulás oszlopos tagja.

Két évig minden erőmmel a gyógyulásra koncentráltam és szép lassan újra felépültem. Eljutottam Homokkomáromba is, ahol a Nyolc Boldogság Katolikus Közösség nyári lelkigya-

korlatán részt vettem. Megismertem Beáta Mária nővért, aki imádkozott, közbenjárt értem, és valóban éreztem, hogy kiárad rám a Szentlélek.

Sok új barátot is szereztem. A kurzusok vezetője egy pécsi belgyógyász főorvos Kassai Gábor, aki szintén a karizmatikus megújulás tagja. Felfigyelt rám és nagyon nagy barátságot kötötünk. Ez idő alatt nagy kegyelmeket kaptam. Éreztem, hogy szabad vagyok és boldog, és a tudásom egyre csak nőtt. Rendszeresen olvastam a Bibliát meg a katolikus könyveket. Hitem szárnyalni kezdett és újra lett önbecsülésem, mert felfogtam, hogy Jézus szeret engem! Ez hihetetlen boldogsággal töltött el.

2005 augusztusában elmentem egy szabadító lelkigyakorlatra, hogy végleg megszabaduljak az okkult, szellemi kötelékektől és újra dolgozni tudjak, mint mások. Megismertem Zsadányi József atyát, aki Szegváron él és a karizmatikus szabadítás nagyhírű alakja. Elmondtam neki, hogy korábban foglalkoztam szinte mindennel, ami nem katolikus, hanem ezoterikus, New Age-es dolog. Agykontroll, jóga, ufomagazin, jóslás, természetgyógyász energiás kezelése és még sok más. Bűnbánattartás és szentgyónás után

József atya minden okkult szellemi köteléket elvágott Jézus Krisztus nevében speciális szabadító imádságokkal. A kötelékekből fölszabadultam és könnyebb lett az életem. Már tisztán gondolkoztam, a sötétség után felragyogott bennem a világosság! Most már tiszta lappal újra kezdhettem az életemet!

Hatodik fejezet

Isten meglepetése: megkeresni az elveszetteket

*Adja meg nektek dicsőségének
gazdagsága szerint, hogy megerősödjetez
benső emberré az ő Lelke által,
hogy Krisztus a hit által a szívetekben lakjék,
s a szeretetben meggyökerezve és megalapozva
fel tudjátok fogni az összes szentekkel együtt,
mi a szélesség és a hosszúság, a magasság és a mélység,
és megismerhessétez Krisztus szeretetét is,
amely minden ismeretet meghalad,
s beteljetez Isten egész teljességével.
Annak pedig, aki a bennünk munkálkodó
erőnél fogva mindent megtehet bőségesen
azon túl is, amit mi kérünk vagy megértünk,
dicsőség legyen az egyházban és
Krisztus Jézusban minden nemzedéken át
örökkön-örökké! Ámen.*

(Ef 3,16-21)

Egy hét múlva megláttam az újságban, hogy rokkantnyugdíjasokat keres egy vállalat üvegipari munkára. Sokat imádkoztam és elmentem az állásinterjúra. Körülbelül 30 ember volt a jelentkezők száma. Miután kitöltöttük az űrlapot, melyen fontosabb jellemzőinkről kellett számot adni, személyes beszélgetésre került a sor. Kicsit izgultam, de bíztam Isten segítségével. Rám került a sor. Átnyújtottam az űrlapomat és a munkaadó elolvasta az önéletrajzomat. Tettszett neki az, hogy sok helyen dolgoztam. Nekem ekkor egy mondat jutott eszembe és közöltem vele, hogy porcelángyárban voltam minőségellenőr, a porcelángyártás és az üvegipar szintje ugyanaz. Rám nézett, és azt mondta: „Fel van véve!” Gondolhatjátok, hogy milyen boldog voltam: harminc ember közül egyetlen mondatomra munkát kaptam. Éreztem, hogy ez csak Isten segítőkészsége által lehetséges.

Elkezdtem dolgozni és újra ismerkedni, emberekkel együtt lenni. Egy nap látom, hogy kisebb csoport beszélget a munkaszünetben. Oda mentem, hogy meghallgassam őket. Egyből rájöttem, hogy Istenről beszélgetnek. Hát elkezdtem hallgatni őket. Amikor láttam, hogy elég

hiányos ismeretekkel rendelkeznek, átvettem a szót és én kezdtem hirdetni Isten országát. Mindenki szó nélkül hallgatott. Belőlem pedig áradt a tudás, mintha nem is én beszéltem volna. Tíz perc után elhallgattam, hogy a kérdéseiket megválaszoljam, de ők csak némán néztek rám. Nem hallottak még ilyet és nem nagyon tudtak vele mit kezdeni. Kis idő múlva felocsúdtak és elkezdtek gúnyolni meg viccelődni. Ennek hallatára felment bennem a pumpa és határozottan rájuk mutattam a kezemmel, és ezt mondtam: „Lehet viccelődni, de ha eljön a sírás, rívás, fogcsikorgatás, nem lesz többet gúnyolódás!” Éreztem, hogy Isten a hátam mögött áll és a szavaimnak hatalma van. Egyből kiült az arcukra a félelem és könnyögre fogták mondanivalójukat: „Pisti, mi nem akarunk sírást, rívást, fogcsikorgatást! Mondd el, mit tegyünk!” Ekkor meglepődtem, hogy milyen hatása van a jól irányzott figyelmeztetésnek.

Ettől a naptól kezdve minden nap Istenről beszéltem nekik, és ők szomjazták az igazságot. Főnököm eldöntötte, hogy megkeresztelkedik, és templomba jár meg hittanórára a barátnőjével. Elvittem őket szabadító szolgálatra Zsadányi

atyához. Ettől kezdve a barátnőjének elmúlt a krónikus fejfájása és az enyhe depressziója.

Mivel én két évig csak lelkigyakorlatokra jártam, nem tudtam másról beszélni, csak Isten országáról. Egy kicsit mindenki megváltozott a munkahelyen. Jó érzés volt látni, hogy hisznek nekem az emberek. Rájöttem, hogy mióta meggyógyultam az elmebetegségből, sokkal jobban, hitelesebben tudom hirdetni az evangéliumot. Minden nap másik munkatársamért imádkoztam és ők egyre jobban megszerettek, és egyre jobban kérték, hogy imádkozzak értük.

Még ebben az évben ismét elmentem egy lelkigyakorlatra szilveszterkor. Ismét sokat tanultam és új tanításokat hallgattam meg. Éjjel közbenjárás volt és odamentem két hívő barátomhoz, és elmeséltem nekik, hogy a gyárban elkezdtek megtérni az emberek, de leginkább a főnököm. A közbenjáró testvérek rám tették a kezüket és imádkoztak érttem. Kis idő múlva az egyik imádkozó fülembé súgja, hogy azt kapta Istentől a szívébe: „Szolgáld az embereket, mert az Úr kegyelmet adott hozzá.” Nagyon megörültem Isten akaratának. Ezután hónapokig gondolkoztam azon, hogyan szolgáljam az Istent még jobban. A mun-

kahelyen még intenzívebben kezdtem Isten országát hirdetni. Ezt már főnököm se bírta tovább és ő is eljött a lelkigyakorlatokra a barátnőjével. Nagyon boldog lettem, hogy teljesen rendbe jött az életem. Ám Isten még ennél is nagyobb szolgálatot bízott rám, amire még gondolni sem mertem.

2006 márciusában Görcsönybe mentem egy gyógyító imanapra. Amint ültem az imádságok alatt, egyszer csak egy próféciára figyeltem fel: „Van közöttünk egy skizofrén, és Isten meggyógyítja őt.” Egyből éreztem, hogy ez csak nekem szólhat, különös érzések futottak végig rajtam. Éreztem a gyógyulást. Kis idő múlva Hegyháti Tibor atya mikrofonba mondta, hogy aki próféciát kapott, jöjjön ki és tegyen tanúságot. Hát én ki is mentem és elmeséltem, hogy négy évvel ezelőtt gyógyíthatatlan elmebajt kaptam, de Isten meggyógyított és a prófécia nekem szólt. Az imanap végén este a szállásra mentünk egy panzióba. Amikor beléptem a konyhába, hogy vacsorázzak, mindenki rám nézett és megszólítottak, hogy üljek közéjük és meséljem el, hogy lettem beteg és hogy gyógyultam meg. Hát én tanúságot tettem a csodás gyógyulásról, amit Is-

tennek, a kitartó hitnek és a lelki gyakorlatoknak köszönhetek. Egy hónap múlva kaptam egy képeslapot, melyen egy telefonszám volt. Felhívtam és érdeklődtem, hogy miért keresnek. Kecelről kerestek engem, és elmondták, hogy ők is járnak pszichiátriára betegekhez, de sajnos nem sok siker van, ezért menjek és próbáljak meg segíteni a betegeken, mivel én hitelesen tudom képviselni a visszautat a mélysegből. Ekkor éreztem, hogy ez az a szolgálat, amit Isten vár tőlem. Még nagyobb imádságba kezdtem és kértem Jézust, ha már engem meggyógyított, akkor az én közreműködésemmel másokat is gyógyítson meg. Erre a keceli útra még nem került sor, de időközben egy másik elmeegógyintézetbe hívtak és mentem is. Beszélgettem és imádkoztam egy súlyos beteggel, és a gondviselésre bíztam a gyógyulását.

Nemsokára pedig egy kontrollvizsgálatra be kellett feküdnöm a makói pszichiátriára, mert eljött a rokkantnyugdíj újra elbírálásának ideje. Az első két napon csak szemléltem a betegeket, hogy kivel kezdjem a foglalkozást. A harmadik nap az udvaron, egy padon ülve megpillantottam egy asszonyt, akinek testelke remegett és

átkozódott. A másik padon ült és nagyon rossz állapotban volt. Éreztem a szívemben, hogy Isten kérdezi: „Tudsz-e rajta segíteni?” Én egyből igent mondtam és elkezdtem beszélgetni a nővel, akiről megtudtam, hogy Marikának hívják. Félóra társalgás után odaült mellém. Kiderült róla, hogy súlyos személyiségzavara van, meg ezen kívül legalább hatféle fizikai és pszichikai betegsége. Az Úr segített és nagyon jól összebarátkoztunk, és a másfélórás beszélgetés után már jobban érezte magát. Este lett és felhívtam pár hívó barátomat, hogy imádkozzunk érte. Másnap reggel a dohányzóban ültem és cigarettáztam. Egyszer kinyílt az ajtó és Marika, aki tegnap szinte még az összeomlás határán volt, most széles mosollyal az arcán belépett és leült velem szemben. Mikor meglátott, egyből hozzám szólt, és eldöntötte, hogy most már változtat az életén és templomba fog járni. Hát nagyon megörültem, és még intenzívebben kezdtem vele foglalkozni! Napról napra látványosabban gyógyult. Már nem remegett és nem átkozódott, elmúltak a panaszai. Am a többi beteg, ahogy ezt meglátta és hallgatta, hogy miről beszélgetek vele, egymás után sorba jött hoz-

zám. Elmesélték az életüket és tanácsot kértek tőlem. Én persze bibliai idézetekkel és a lelki gyakorlatokon szerzett tapasztalataimmal válaszoltam nekik, de észrevettem magamon, hogy nem azt mondom, amit én kitalálok, hanem az Úr kegyelme küldi a gondolatokat. Kérdezgettem a betegeket, hogy beszélgetésünk után jobban érzik-e magukat és egymás után igennel válaszoltak.

Hétvégén hazaengedtek és elmentem egy fiatal paphoz, hogy ő is folytassa velem az imádságos gyógyító munkát. Gondolom, nem kell mondanom, hogy ő is a karizmatikus megújuláshoz tartozik és örömmel vállalta ezt a szolgálatot. Sokan a megtérés és a gyógyulás útjára léptek! A gyógyulásokat látva éreztem, hogy az a feladatomban, hogy segítsek a reménytelen helyzetekben.

Két hónappal később 2006 augusztusában ismét Görcsönybe mentem egy lelki gyakorlatra. Az előadások közötti szünetben egy felvidéki magyar barátom, Pali odajött hozzám és kérdezte, hogy mostanában mivel foglalkozok. Elmeséltem, hogy pszichiátriára járok, betegeket szolgállok, és Isten segítségével már vannak gyógyulások.

Ekkor Palinak felcsillant a szeme és mondta, hogy engem Isten küldött, mert a Vajdaságból hoztak egy embert, aki súlyosan megszállott és hangokat hall a fejében. Odajött a beteg ember nővére és mindent elmesélt az öccséről. Ekkor kicsit elbizonytalanodtam, mert ilyen súlyos esettel még nem foglalkoztam. Ekkor éreztem a szívemben a kérdést: „Hiszel-e Jézus Krisztusban?” Egyből tűzben égett a szívem és válaszoltam magamban: „Hiszek Jézusban!” Ekkor megmondtam Palinak és a beteg nővéreinek, hogy este 4 órát fogok beszélgetni vele és jobban lesz. Egy kicsit újra elbizonytalanodtam, mert előre megígértem a gyógyulást.

Este a szálláson végre megismerhettem az újabb „pácienst.” Az udvaron leült egy padra és nem akart velünk vacsorázni. Kimentem hozzá és húsz perc alatt megismerkedtünk. Elmeséltem neki, hogy én is gyógyíthatatlan beteg voltam, de Jézus meggyógyított és most az a szolgálatom, hogy másokon segítsek. Rám nézett és kijelentette, hogy ő nem akar meggyógyulni. Erre nem számítottam! Ez tényleg súlyos eset. Visszamentem a házba és megvacsoráztam. A nővére viszont bízott bennem, és kérte, hogy vigyek

neki szendvicset és bírjam rá az evésre. Kértem Istent, hogy most már tényleg segítsen, mert én kevés vagyok. De jött egy gondolatom, amivel furfangosan rávettem az evésre. Ekkor már sejtettem, hogy itt is lesz gyógyulás, előrébb tudunk majd lépni. Este egy szobába kerültünk és elkezdtem vele komolyan foglalkozni, és beszéltem Isten Igéjéről. Kezdetben tiltakozott, hogy soha többé nem megy templomba, és nem gyógyul meg. Neki már vége, és a hangok, amik a fejében szólnak, teljesen megbolondítják. Összeszedtem minden tudásomat, és három órán keresztül beszélgettünk. Éjfélkor megszólalt és azt mondta, hogy abbamaradtak a hangok a fejében, mialatt én beszéltem hozzá.

Másnap együtt mentünk a szabadító imánapra, a göröcsönyi templomba. Ebédszünetben odajöttek hozzám a nővérevel és nagy boldogság volt az arcukon. Ekkor még óvatos voltam és egy kicsit kételkedtem. De ő tényleg jobban lett. Az én érdemem csak annyi, hogy előző este néhány lépést megtettem vele. És másnap a szabadító közbenjárás során még nagyobb szabadságot tapasztalt meg új barátom, és még meg is gyógyt. Hála Istennek!

Hetedik fejezet

Mindenütt vannak elveszettek

*Jézus bejárta az összes várost és falut.
Tanított a zsinagógáikban,
hirdette az ország örömhírét,
és meggyógyított minden betegséget
és minden gyengeséget.*

*Mikor a tömegeket látta, megesett rajtuk a szíve,
mert elgyötörtek voltak és leverték,
olyanok, mint a pásztor nélküli juhok.*

*Erre így szólt tanítványaihoz:
„Az aratni való sok, de a munkás kevés.
Kérjétek az aratás Urát,
küldjön munkásokat aratásába.”*

(Mt 9,35-38)

2006 novemberében az egyik barátom, aki a földéaki gázmezőn dolgozott, hívott és elintézte, hogy én is ott legyek. Így tehát otthagytam az üvegipart. Természetesen új munkahelyemen is égett a szívem, hogy Isten országát hirdessem. Ezt a szándékomat az Úr megáldotta, és pár hét után, már együtt imádkoztam az éjszakás műszakban a kollégákkal, ahol mindenki cigány származású volt, de a csoportvezető nem.

Beszélggettünk Istenről és Ők is hittek benne. Egyik nap munkatársam, Feri nagyon szomorú, levert volt, korábban sokat fogyott rövid idő alatt. Én megkérdeztem: „Mi baj van?” Kiderült, hogy válni készül. Éreztem, hogy az Úr szolgálatra hív. Másnapra felkészültem, egy beszélgetésre hívtam, aminek alapja a keresztény házasság lett. Nagyon elgondolkodott, este felhívta a feleségét és kibékültek. Másnap olyan boldog volt és azt mondta, olyan lett a házassága, mint 20 éve az esküvő napján. Majdnem leterdelve ismételtette: „Köszönöm!”, de én elmagyaráztam, hogy ne nekem köszönje, hanem az Úr Jézusnak. Itt még nem ér véget ez a tanulságos történet. Feri a szüleitől és a testvéreitől is eltávolodva régi családi félreértések és sértődé-

sek miatt. De az Úr irgalmából a szüleivel is már a következő héten rendezte kapcsolatát. Azzal fogadott a munkahelyen: „Örülni fogsz! Kibékültem a szüleimmel.” Most egy kicsit előrébb szaladok az időben, hogy lezárjam ezt a kis epizódot. Feri húgával fél évvel később találkoztam. Mivel tudta, hogy testvérem papnövendék, én pedig egyházközségi képviselő, ezért elmondta, hogy az egyházközség működéséhez egy komolyabb összeggel járult hozzá, mert szereti Istent. Nekem eszembe jutott, hogy Ferivel, a bátyjával még nem jött rendbe a kapcsolata. Rögtön egy ígét mondtam neki. *„Ha valaki azt mondja: »Szeretem Istent«, és a felebarátját gyűlöli, az hazug. Mert aki nem szereti testvérét, akit lát, hogyan szeretheti Istent, akit nem lát?»* (1Ján 4,20) Erre kifejezte óhaját, hogy bármit megtesz, hogy újra kibéküljön Ferivel.

Másnap természetesen felkerestem Őt és elmondtam, hogy az Úr küldött. Isten akarta az, hogy legyen teljes a család gyógyulása és a testvérével is újra szeressék egymást. Ő biztosított, hogy így lesz. Az Úr irgalma ezután kiáradt mindenkire. Két hét múlva összefutottam Ferivel. Elmondta, hogy 30 libája volt és szétosztot-

ta a szegény éhezőknek. Erre én hangosan az utca közepén áldani kezdtem az Urat és imádkoztam ezért a családért, akiket Jézus Krisztus megtanított az együttérzésre.

2006 karácsonyán felhívott a volt főnököm, az üvegiparból. Boldogan bejelentette, hogy megkapták Istentől a gyermekáldást, amire 10 évet vártak. Teljesen el voltak keseredve, amikor 10 éve megtudták, hogy nem lehet gyerekük. Amikor még náluk dolgoztam, biztattam a főnökömet, hiába mondja az orvostudomány, hogy nem lehet gyerekük, Isten akkor is mindenható. Mondtam a főnökömnek, ha megkeresztelkedik, és azután elmegy szabadító kurzusra és egy gyógyító imanapra, Görcsönybe, akkor az Úr megadja gyermekét. Így is lett.

2007 tavaszán ismét visszamentem a makói pszichiátriára betegekért imádkozni és megtérésért, hirdetni az evangéliumot. Meglepődve tapasztaltam, hogy olyan ismert vagyok köztük, hogy az első szóra hallgatnak rám, különösen egy Stella nevezetű lány, aki odajött hozzám, mert érezte az Úr jelenlétét. Elmondtam neki, miért jöttem: „Az Úr hamarosan gyógyulást és megtérést hoz nektek!” Másnap jelentkezett egy

rózsafüzérrel és kérte, tanítsam meg imádkozni a barátnőjével együtt. Délután 3-kor elkezdünk az irgalmasság rózsafüzért, de előtte felolvastunk a Bibliából és elmondtuk imaszándékainkat. Nagyon boldog lett mindkét nő. Megbeszéltük, mindennap találkozunk 3-kor, de másnap már nem volt jó nekik az üres kórterem. Kérték, hogy a súlyos betegek emeletén, a dohányzóban tartsuk az imádságot. Kissé vonakodva, de belementem. Hárman voltunk és elkezdünk imádkozni. Én az ajtónak háttal ültem, és egyszer hallom, hogy nemcsak mi, hanem egyre többen a hátam mögött is mondják a miatyánkot és az üdvözlégyet. Ez nagyon betüzesítette a szívemet. Elkezdtem mondani a próféciákat a betegek gyógyulásáról.

Az összejövétel után odajöttek a betegek és kérdezték, mit jelent az az érzés, hogy forróságot és nyugalmat éreznek a szívükben. Én megkérdeztem: „Hallottátok a nektek szóló próféciát?” Mire kijelentették, hogy abban a pillanatban, ahogy mondtam, nagy nyugalmat és forróságot éreztek a szívükben. Gondolom, mondanom sem kell, hogy másnap a szűkös dohányzó helyett már a legnagyobb kórterem is meg-

telt. Ez így ment 3 héten keresztül, amíg a betegek közt voltam. Jó érzés volt látni, hogy a prófécia hatására a legkeményebb ateista is hívó lett. Nevezetesen Tóni, aki később szabadító lelkigyakorlatra is elment.

Számomra a legnagyobb boldogság, ha látom megtérni és meggyógyulni az embereket. Még 2007 nyarán történt egy meglepő eset, ami az Úr dicsőségét hirdeti. Egy szombati mise után kértem az egyik templomba járó lányt, hogy vacsorázzon velem egy étteremben, de nemet mondott. Én bánatomban elmentem egy kocsmába, mert úgy gondoltam, a csalódást könnyebb kiheverni, ha 1-2 sör mellett valakivel beszélgetek. Természetesen a kedvenc témáról: Istenről. Így is lett, mert egy hívő futballista fiúval találkoztam, amitől újra jókedvem lett. Ám záráskor egy meglepetéssel kellett szembesülnöm. Két huszoneves fiú leszólított az utcán és kérdőre vontak, hogy egyikőjük testvére miért halt meg autószerencsétlenségben 17 évesen. Ezt én is tudtam minden részletében. Csúnyán káromolták az Istent és éreztem, ha nem adok kielégítő választ, végső elkeseredésükben, talán meg is vernek. Hát én kértem a Szentlelket, hogy be-

széljen rajtam keresztül. Másfél órán keresztül hirdettem Isten országát, amit ők a lelkükben megéreztek és sírásban törtek ki. Félórás vigasztalás után mindkét srácért imádkoztam és éjfélkor szeretetben, barátságban elbúcsúztunk.

Ezen a nyáron öcsémmel, aki utolsó éves papnövendék megismerkedtünk a hódmezővásárhelyi karizmatikus imacsoporttal és vezetőjükkel a Tóth családdal, akik nagy hatással voltak ránk. Közösen dicsőítettük az Urat. Elmondták, hogy Jézus irgalmából hihetetlen fejlődésen mentek keresztül az elmúlt években. Ez ránk is igaz.

Augusztusban Szegedre mentünk Péter öcsémmel, mert a ferences templomban gyógyító imanapot tartottak. Bementem a megtelt templomba és hangosan kiáltva magasztaltam az Urat: „Jézus, Dávid fia könyörülj rajtunk!” Ennek hatására betegek gyűltek körém és kérdezték, ki vagyok, honnan jöttem. A dicsőítő kiáltásom hatására jobbulást éreztek a súlyos depresszióból. Egy idős, nagyon beteg asszony kért, hogy hetente egy alkalommal találkozzunk, imádkozzunk, mert úgy érzi reménytelen és nincs esélye a sírógörcsrel járó depresszióból

való gyógyulásra. Ez az eset még folyamatban van, de bízom, hogy Jézus dicsőségét fogja hirdetni. Még azon a napon odamentem a közbenjáró testvérekhez, hogy imádkozzanak értem. Kértük Istent, hogy legyen barátnóm, feleségem, mert ha lenne társam, még nagyobb lelkesedés töltene el. Az egyik közbenjáró megkérdezte: „Szoktál-e szemlélődő lelkigyakorlatot tartani?” Én azt feleltem: „Mindent megpróbálok megtenni az egyház hite szerint, de ilyet még nem vittem végbe.” Hazajöttünk és megbeszéltük, hogy az Isteni Irgalmasság képet fogom nézni órákig, és ha kell, hónapokig. Így is lett.

Az Úrral még mélyebb kapcsolatba kerültem és elhatároztam, csak Őt fogom szolgálni minden erőmmel, és az sem tántorít el, hogy már egy tucat lány kosarazott ki. Második napja néztem a képet és a boldogságtól sokat sírtam. Felajánlottam az összes örömeimet, bánatomat. És határozottan rámutattam az Úrra a következő felszólítással: „Uram mutasd meg a hatalmadat!” Akkor már a sok sírástól kimerültem és kimentem az udvarra, hogy pihenjek. És jött az Úr válasza: megcsörrent a telefon. „Tessék, Cseh István!” Egy fiatal, női hang kérdezte, hogy aka-

rok-e angol tanfolyamra beiratkozni. Mondtam: „Nem érek rá.” „Jó, jó, de miért nem?” - jött a kérdés. „Mert az Urat szolgálom” – válaszoltam. „Én is!” – hangzott a reakció a vonal végéről. Öt perc alatt megismerkedtünk és kértem, hogy munkaidő után találkozzunk, mert ne vágjuk szét, amit az Úr összehoz. Egy óra múlva hívott és ismertette elképzelését, hogy menjünk el Kistelekre hozzájuk, a pünkösdista közösségbe... Én közöltem, öcsém kispap, ő is jön, tart nekik tanítást. Nagyon boldog voltam, hogy ilyen gyors választ adott a Mindenható arra a kérésre, hogy mutassa meg a hatalmát.

El is jött a megbeszélt vasárnap. Nagyon sokat készültünk. Minden olyan felemelő volt, hogy a pünkösdisták egymás után vallották meg, hogy ők is katolikusok voltak. Úgy köszöntek: „Dicsértessék a Jézus Krisztus!” Gyülekezeti alkalmuk végén többen odajöttek tanácsot kérni családjuk még hitetlen tagjaival kapcsolatban. Azt válaszoltam, kitartóan imádkozzák a miatyánkot megtérésért és gyógyulásért!

Ezzel véget ért a nyár. Peti visszament a szemináriumba én pedig anyám tanácsára vásárhelyi lakásomba költöztem. Még májusban

leszámoltam a gázmezős fúró munkámmal, így újra munka után kellett nézmem. Elmentem régi barátaimhoz, akikről kiderült, egy kereskedelmi üzletlác tagjai. Meghívtak, hogy dolgozzak náluk. Igent mondtam. Jelenleg üzletember vagyok. Nagy lehetőségek jelentkeztek az anyagi javak megszerzésére, amit természetesen a betegek szolgálatára tudok fordítani.

Nem győzők csodálkozni azon, hogy az Úr mennyire irgalmas. 5 éve még rácsos ágyban voltam, aztán gyári munkás, majd gázkútfúró és végül üzletember lettem. Nem csodálkozom azon, ha ezt néhányan hihetetlennek fogják tartani.

Ezzel elérkeztem a jelenhez. Várom Isten szándékát, hogy melyik pszichiátriára melyik beteghez hív. Ez az én rövid tanúságtételem a teljesség igénye nélkül. Hálás vagyok a karizmatikus megújulás tagjainak és tanítóinak, hogy Jézus Krisztus erejével meggyógyítottak és rajtam keresztül már mások is megtértek és a gyógyulás útjára léptek!

Most pedig egy történettel szeretném összefoglalni mondandómat:

Volt egyszer egy kolostor, ami nagyon híres volt a szerzetesek szent élete miatt. Egy fiatal elhatározta, hogy belép a rendbe, mert úgy gondolta, méltó erre az életre. Bement és előadta a kérését. A rendfőnök rövid beszélgetés után felvette őt. Megbízta a legbölcsebb atyát, hogy készítse fel az ifjút az életre.

Az atya odafordult a tanítványhoz és azt mondta: „Készülj fel, mert három nap múlva a másik kolostorban lelkigyakorlat lesz!” Az ifjú nagyon megörült, mert látta, hogy a többi tanuló egész nap a konyhán dolgozott, fát vágott, vagy a mellékhelyiséget takarította. Arra gondolt, hogy biztos látják rajta, hogy ő mennyivel különb náluk, mivel rögtön egy imanappal kezdik a tanítását.

Másnap korán keltek és az idős fráter azt mondta az ifjúnak, hogy az útra el kell hozni egy nagy keresztet, mert szükség lesz rá. Így hát elindultak. Kezdetben könnyű volt a teher, de a nap végére már nyomta a vállát a fiúnak. Este betértek egy hívő családhoz megpihenni. Vacsoráztak és lefeküdtek aludni. Az ifjú eképpen

gondolkodott: „Nehéz a kereszt, nyomja a vállam. Valamit tenni kell!” Elhatározta, hogy lefűrészel belőle egy kicsit, úgyse veszik észre.

Másnap folytatták útjukat, és az ifjú érezte, hogy sokkal könnyebb a teher. De estére megint fájni kezdett a válla. Újra megálltak egy családnál. Amíg a többiek aludtak, ismét levágott egy darabot a keresztből.

Reggel folytatták útjukat, az öreg szerzetes pedig kijelentette: „Most már közel vagyunk, meg fogunk érkezni.” Az ifjú nagyon boldog volt, mert már alig várta, hogy a lelkigyakorlat elkezdődjön. Ám egyszer csak egy szakadékhoz értek, és meglátták, hogy a hidat valaki lerombolta. A fiú kétségbeesve kérdezte a szerzetest: „Hogyan jutunk át?” Az öreg bölcs ránézett és így szólt: „Nincs semmi baj! Ezért hoztuk a keresztet! Pont akkora, hogy ha a szakadékra teszszük, átjutunk a túloldalra.” A megdöbbsent ifjú lehajtott fejjel megvallotta bűnét: „Atyám, én levágtam a keresztből!” Az idős szerzetes csak mosolygott: „Hát ez volt a lelkigyakorlat.”

Kedves Testvérem!

Veled előfordult már, hogy összevesztél szüleiddel? Megromlott a házasságod? Elküldtek a munkahelyről? Megalázott az ellenséged? Emiatt gyógyszerekhez nyúltál? Vagy alkoholhoz? Né tán droghoz? Vagy depresszióba süllyedtél, és öngyilkosságra gondoltál? Tehát le akartál vágni a keresztedből. Ugye most már látod, hogy a keresztre szükséged lesz az örök élethez?

Lássuk, mit mond a Biblia:

„A keresztől szóló tanítás azoknak, akik elvesznek, balgaság ugyan, de nekünk, akik üdvözülünk, Isten ereje.” (1Kor 1,18)

„Én azonban nem akarok mással dicsekedni, mint a mi Urunk, Jézus Krisztus keresztjével. Átala keresztre szegezték nekem a világot, és engem is a világnak.” (Gal 6,14)

*„Hiszen tudjuk, hogy a régi embert bennünk azért feszítették vele együtt keresztre, hogy a bűnös test elpusztuljon, és ne szolgáljunk többé a bűnnek.”
(Róm 6,6)*

Mielőtt befejezem ezt az írást, két dolgot fontos tudnod. Az egyik az, hogy néhány nevet és körülményt megváltoztattam, mert a jog így kívánja, de ez a lényegét nem érinti. A másik az, hogy ha velem élőben találkozol, akkor ne számíts egy tökéletesen gyógyult emberre. Én is úton járok, ne botránkozz meg a bűneimen, bajaimon, amelyekkel még mindig küszködök. De hidd el, hogy tényleg Jézus hozott ki a rácsos ágyból, és vezetett el idáig!

Utolsó gondolatként egy ígét választottam. Ez már a jövő felé mutat. Kérlek, imádkozz értem, hogy minél több beteghez tudjam elvinni Jézus Krisztus örömhírét.

*Az Úrra bízzad dolgaidat, akkor terveid sikerülnek.
(Péld 16,3)*

Elérhetőségeim:

csepisti72@freemail.hu
6922 Földeák, Arany János u. 26.

TARTALOM

Első fejezet	
<i>Anyám méhétől fogva szeretettel</i>	5
Második fejezet	
<i>A süllyedés</i>	10
Harmadik fejezet	
<i>A keresés csapdái</i>	17
Negyedik fejezet	
<i>A pokol fenekén</i>	21
Ötödik fejezet	
<i>A szabadulás útjára lépve</i>	25
Hatodik fejezet	
<i>Isten meglepetése: megkeresni az elveszetteket</i>	31
Hetedik fejezet	
<i>Mindenütt vannak elveszettek</i>	41
Kedves Testvérem!	53